

UMUT

Kültür – Sanat - Edebiyat

Özlem YILMAZ ISSIZ GECE

Gece su içmek için ayağa kalkmıştım. Etrafta benim nefesimden başka hiçbir ses yoktu. Pencereden baktığımda bir ışık bile yoktu, her yer zifiri karanlıktı. Birden içime bir titreme geldi. Biraz korkmuştum sanırım. Birden salonda bir ayak sesi duydum. Eve biri mi girmişti? Korku bütün vücudumu ele geçirmişti. Ağlayacak gibi oldum ama kendimi tuttum. Telefonu elime aradım hemen Zeynep'i aradım ama açmadı. Mesaj gönderdim, "Zeynep evde sanırım biri var, çok korkuyorum." Ayak sesleri daha da yükselmeye başlamıştı. İçeri gitmeye korkuyordum o sırada Zeynep'ten mesaj geldi. Zeynep "Sakin ol geliyorum" diyordu. Ayak seslerinin bana doğru yaklaşıyordu. İçeriden gıcırta geldi. Odanın kapısı açılmıştı. Yatağıma gittim ve gözlerimi kapatarak uyuyor numarası yaptım. Adam bana doğru geliyordu. Bildiğim ne kadar dua varsa hepsini içimden okumaya başladım. Adam bana doğru yaklaştı, eğildi ve saçımı okşadı. Şaşırmıştım bana zarar vermesinden korkuyordum. Yalnızca saçımı okşadı ve odadan çıkarak uzaklaştı. Arkasından

baktığımda uzun boylu bıyıklı bir silüet gördüm sadece. Ses tamamen kaybolmuştu. Zil çaldı ve koşarak kapıyı açtım. Zeynep gelmişti. Korkuyla hemen boynuna atıldım, Zeynep de şaşırmıştı. Evden çıkan adamı görüp görmediğini sormama rağmen Zeynep kimseyle karşılaşmamıştı. Peki bu adam kimdi?

O gece bir süre sonra Zeynep ile konuşurken ikimiz de uyuyakaldık. Sabah annem eve gelmişti. Dün akşam teyzemin bebeğinin doğumu için hastanedeydi. Birlikte kahvaltı yaptık. Annem tekrar teyzemin yanına hastaneye gitti. Evi toparlarken bir not buldum. Koltuğa oturup bu notu okudum, "Kızım benim baban seni çok özledim." yazıyordu. Gözlerim dolmuştu. Ben de babamı çok özlemiştim. Ama babam vefat edeli dört yıl oluyordu. Takvime baktım. Takvim 8 Ocak'ı gösteriyordu. Babamın vefatından bir gün önce. Bundan dört yıl önce, 9 Ocak sabahı annemin çığlıklarıyla uyanmıştık. Seni çok özleyorum babacığım. Hemen babamın fotoğrafını aldım ve göğsüme bastım. Peki ya babam öldüyse dün geceki ayak sesleri?

Fatmanur KILINÇ

Sema Nisa YAZICI SIRADAN BİR AKŞAM

Yine sıradan bir akşamdı. Aileme iyi geceler dileyip yatağıma uzanmıştım. Ailem bana her konuda yardım ederdi. Durup biraz düşündüm. Ailem yanımda olmasa ne yapardım bilemiyordum. Ama çok yorgundum ve kısa süre içinde uykuya daldım. Uyandığında güneş yüzüme yüzüme vuruyordu. Yatağımdan doğruldum ve mutfığa doğru yöneldim. Ev sessizliğe bürünmüştü. Annemlerin erkenden çıktığını düşünerek pek önemsemedim. Bugün pazardı, okul yoktu. Kahvaltımı yaptım, üzerimi giyindim ve yola koyuldum. O gün arkadaşım Nil ile ders çalışmak üzere kütüphanede buluşacaktık. Kütüphaneye girdim ancak Nil'i göremedim. Hiçbir yerde yoktu. Oysaki hiç geç kalmazdı. Ama yine de beklemeye karar verdim. Belki de ben erken gelmişim. Yaklaşık yarım saat geçti ama Nil ortalıkta yoktu. Telefonla aradım ama ulaşamadım. Biraz kitap okuduktan sonra tekrar eve geldim. Canım sıkılmıştı. Televizyonu açıp kanallar arasında gezinmeye başladım. Televizyonda ne olduğu umurumda değildi. Annemler de hala gelmemişti. Semineri şimdiki kadar çoktan bitmiş olmalıydı. Aramalarıma karşı hiçbir şekilde cevap vermiyordu. Endişelenmeye başlamıştım. Neden kimseye ulaşamıyordum? En iyisi babamı aramaktı. Her zaman telefon bir defa çalınca açardı ama o bile tüm ısrarlarıma rağmen telefonlarıma bakmıyordu.

Sanki koca dünyada tek başıma kalmış gibiydim. Etrafımda sevdiğim, tanıdığım kimse kalmamıştı sanki. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Üstelik acıkmaya ve üşümeye de başlamıştım. Kombiyi çalıştırıp üzerime bir hırka aldım. Makarna yapmak için tencereyi alınca zil çaldı. Mutluluktan havalara uçmuşum. Kapıyı açmamla ümitlerim tükenmişti. Karşımda bir kurye vardı. Elindeki kutuyu bana doğru uzattı. Teslim kağıdını imzalayıp paketi aldım. Şu an moralim çok bozuktu ve kutuyu açmak istemiyordum. Fakat içimdeki merak duygusunu da bastıramıyordum. Merakıma engel olamayıp kutuyu açtım. Kutunun içinden küçük bir kutu çıktı. Bu kutu çok sıkı şekilde paketlenmişti. İçindeki eşyanın kırılğan olduğu anlaşılıyordu. Bir makasla yavaşça açtım kutuyu. İçinden rengarenk bir düş kapandı. Hiçbir şey anlamamıştım. Bunu kimin yolladığını da bilmiyordum. Cevabını bilmediğim soruların içinde boğulurken uyuyakalmıştım. Uyandığında annemin bana seslendiğini duyar gibi oldum. Hemen yerimden kalktım ve içeri yöneldim. Kardeşim oyuncaklarıyla oynuyor, babam gazeteleri karıştırıyordu. Şimdi düş kapağının anlamını öğrenmişim. Her şey bir rüyadan ibaretti ve tüm sevdiğilerim yanımdaydı. Şimdi onlarla çok mutluyum ve onların değerini daha iyi biliyorum. İyi ki benim yanımdalar.

Hüseyin Eray ÇİFTÇİ SEVGİLİ İSTANBUL

Sarar vücudumu senin kokun,
Alır, götürür beni senin yoluna,
Gönlümü almış eline senin kokun,
Ben seni sevdim sevgili İstanbul.

Kalbim küt küt seninle çarparken,
Senin trafiğin yumuşak bir diken,
Var mı şu dünyada seni
Benden daha çok seven?
Gönlüm seninle yaşar sevgili İstanbul.

Ben seni sevdim bir tek,
Seninle olmam gerek,
İster seni bu küçük yürek,
Düşümde seni gördüm sevgili İstanbul.

Seni seven iyi yürekli bir kul,
Geliyor sana çabuk işe koyul,
Bütün sorunlarından kurtul,
Ben geliyorum ben sevgili İstanbul.

Harun Melih ÖZDEMİR RENKLERİN MEVSİMİ

Rengi turuncu sanılır,
Aslında bütün renkler anılır,
Sarı, turuncu yapraklar,
Gökyüzüyse gri,
Renklerin mevsimi.

Sık sık yağmurlu havalar,
Bir kapanır, bir güneş açar,
Gökkuşakları enerji saçar,
Onun adı sonbahar,
Renklerin mevsimi.

Kırmızının her tonu
Bazen yağar dolu
Sağı solu belli olmaz
Ne de olsa hava durumu konu
Renklerin mevsimi

Yaprak döker ağaçlar
Her an kopabilir fırtınalar
Doğanın büyük değişimi
Yaprak yığınlarından doğruca kar tepeleri
İşte renklerin mevsimi.

Duru KARAKAŞ EMPATİ

Empati kurabilir miyiz hepimiz? Karşıdakinin ne yaşadığını anlamaya çalışma, kendini onun yerine koyabilme yeteneğine verilen addır empati. Eğer bir gün herkes bu yeteneğe sahip olur ise dünyadaki huzur yerine gelir. Karşıdan gelen bir engelli görseniz ilk izlemeniz ne olurdu? Yargılar mıydınız onu elinde olmayan sebeplerden dolayı? Kısacası hepimiz aynıyız empati yapınca. Empati kurma yeteneği kazanmalıyız bir an önce. Kendimizi karşıdakinin yerine koyabildiğimiz zaman hepimiz eşit olacağız. Ben bu günü iple çekiyor olacağım

Yiğit KAYNAK İMKANSIZI İSTE

İnsan hayatta birçok şey ister, fakat sadece belli bir kısmı gerçekleşir. Bunun nedenini hiç düşündünüz mü? Çalışmak, çalışmamak; istemek, istememek; gayret etmek, etmemek. Birçok cevap içinden sizin yanıtınız hangisi? Bence hepsi çünkü bir şeyi gerçekten çok istersek elde ederiz. Bunların dışında bir sebep daha vardır ki bu insanın hiçbir iş yapmasına imkan vermez. Nedir bu? Korkudur. İstedığımızı alamayacağımızı düşünür dururuz. Fakat bu aşılamayacak bir durum değildir. İstedığımızı elde edemeyeceğimizi düşünmek biri kahreder ancak gayret bunu başarır, korkuyu yener alt eder.

İsteklerimizi bir gökdelen gibi, kendimizi tuğla gibi, gayreti de sıva gibi düşünelim. Gökdeleni ulaşılamaz, yapılamaz, imkansız gibi düşünürüz ama onu meydana getiren biziz. Gayretle birleşirsek onu oluştururuz ama sıvayı, yani gayreti az eklersek tuğlalar sağlam olmaz ve tuğlalar dağılmaya başlar, gökdelen yani hedeflerimize ulaşmadan kaybederiz. Onu oluşturabilmek için kendimize güvenmeli ve gayretimizi sonuna kadar göstermeliyiz.

Hayatın formülü aslında çok açık. İnsan ister, gayret eder ve kendine güvenir sonunda da başarır. Atalarımız ne der: “İnanmak başarmanın yarısıdır.” O zaman neyi bekliyoruz? Haydi isteklerinizin peşinden koşun.

Rüya AKKURT KAFES

Gün ağarmaya başlarken savaşın verdiği huzursuzlukla uyanıyorum. Ortalık bir haberle yangın yerine dönüyor. Yunanlılar köye yaklaşmış. Duyulana göre bizim köyümüze varmaları bir günden daha kısa sürmüş. Umutlar tam tükenmeye yüz tutmuşken canımızın son damlasına kadar savaştan asla diyoruz. Her yerde tüfek arıyoruz. Tüfek bulamayanlar balta, bıçak, onu da bulamayanlar sopalarla toprağı savunmaya hazırlanıyor. Köyün girişini tutmaya gidiyoruz. Umutların tükenmeye yüz tuttuğu anda Mustafa Kemal şanlı Türk ordusuyla geliyor. Mustafa Kemal'in yanında yürüyoruz düşman üstüne. Kurtuluşa yürüyoruz. Hava soğuk üşüyoruz ama yılmıyoruz. Silah sesleri artmaya devam ediyor. Tüfeklerimize süngülerimizi de takıyoruz. Savaşıyoruz, düşmanları yeniyoruz ve kafeste olan insanlığın kilitlerini kırıyoruz. Cumhuriyeti ilan ediyoruz. Yaşa Mustafa Kemal Paşa, yaşa yüce Türk milleti, Yaşa Türkiye Cumhuriyeti sonsuza dek yaşa.

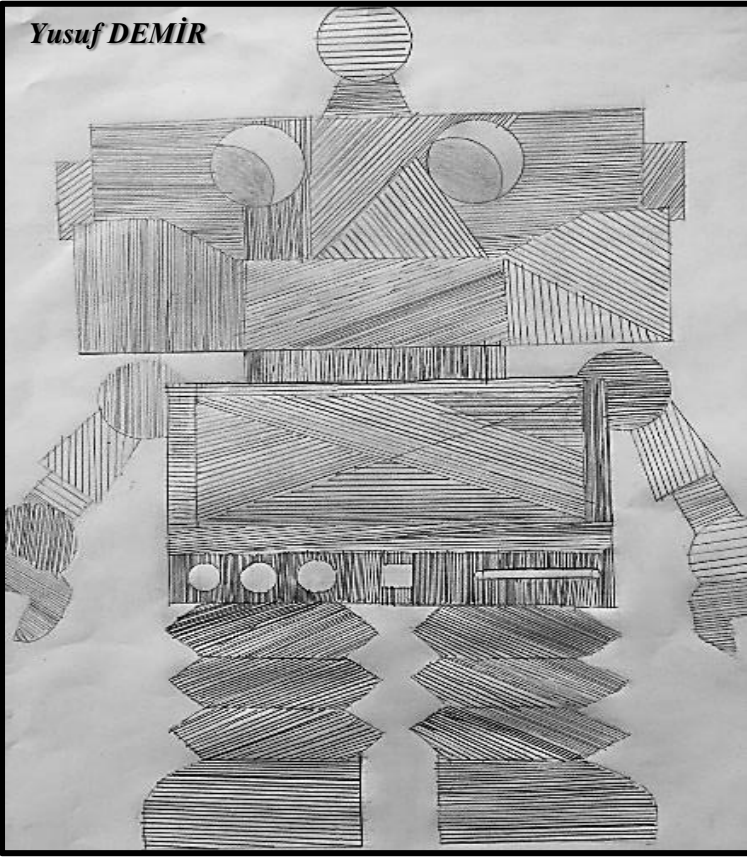
Cihan Hakan SAKA HAYAT BİR MATEMATİK

Matematik günlük hayatta sıkça kullandığımız, bilimin temelini oluşturan ünlü bilim insanlarının da sıkça konu edindiği bir bilim dalıdır. Bilim dünyası için içinde çok büyük anlamlar içeren matematik bilim dünyasının adeta kolu bacağı gibidir. Bilimin ilerlemesini sağlayan ona ilk adımlarını öğreten daldır matematik. Ünlü gökbilimci Galileo Galileo, matematiğin yaşamın ve evrenin her zerresinde olduğunu “Evrenin kitabı matematik diliyle yazılmıştır.” sözleriyle bize açıklamıştır. Matematiği kullanmadan bilimi anlamaya çalışmak suya yazı yazmak gibidir. Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk, “Matematiği kullanmayan disiplinler bilimin dışında kalacaklardır.” sözüyle matematiğin ne kadar önemli olduğunu açıklamıştır.

Ünlü sanatçı Leonardo Da Vinci, “ Resim bir bilimdir ve tüm bilimler matematiğe dayanır, insanın ortaya koyduğu hiçbir şey matematikte yerini bulmaksızın bilim olamaz.” sözleri, matematiğin sanatın da ana elementi olduğunu ortaya koymuştur.

Yani kısacası matematik bir bilimdir, sanattır, kültürdür. Büyük üstat Nikolay Lobaçevskiy'nin manidar sözleri gibi “ Matematiğin hiçbir dalı yoktur ki ne kadar soyut olursa olsun bir gün gerçek dünyasında uygulama alanı bulmasın.” Matematik bir bilimdir, matematik bir ilimdir. Hayat bir matematiktir.

Yusuf DEMİR

Haşil İbrahim AKALIN RUYA

Sabah kalktım. Bugün günlerden cumaydı. Evde kimse yoktu galiba. Bütün odalara baktım. Evet, gerçekten de kimse yoktu.

Kafam karmakarışık oldu. Herkes neredeydi? Neden bana haber vermemişlerdi? Bunları merak ederken aklıma onları aramak geldi. Babamı aradım ama telefon, böyle bir numara yok dedi. Annemi aradığımda da aynı şey oldu. Herhâlde numaralarını değiştirdiler, dedim. Belki acil bir şey olmuştur, dedim. Ne yiyeceğimi düşünmeye başladım. Gidip kendime bir tost yaptım. Sonra saate baktım, saat 7.30'du. Olamaz, dedim. Hemen hazırlanıp evden çıktım ve koşmaya başladım. Babam olmadığı için, okula koşarak gittim.

Okula geldiğimde baktım ki okulda kimse görünmüyordu. Ders başlamış, dedim. Sınıfa girdim ama ne Hürriyet Hoca ne de sınıftakiler vardı. Sadece Yunus vardı. Yunus beni görünce bağırmağa başladı. Bana "Halil seni gördüğüme çok sevindim. Bugün sabah kalktığımda kimseyi göremedim. Çok korktum" dedi. Ben de "Aynı şey bana da oldu. Ben de kimseyi göremedim" dedim. O sırada birden içeriye zıplayarak Tunahan girdi. Sonra konuşmaya başladık. Tunahan da kimseyi görememiş. Beklemeye başladık ama kimse gelmedi. Tuna evden kahvaltı yapmadan çıkmış. Bu yüzden kantine gittik. Fakat kantinde de kimse yoktu. Bizde nasıl olsa güvenlik yok diye okulun karşısındaki bakkala gittik. Ama orada da kimse yoktu. Tuna dayanamadı, birkaç şey aldı ve parasını bıraktı.

Sonra çarşıya gittik ama orada da kimse yoktu. Artık kimselerin olmadığına inanmıştık. Ama her yeri dolaşmalıydık. Sonra bir tane arabaya bindik. Tunahan araba sürmeyi bildiği için arabayı o kullandı. Dolaşmaya başladık. Araba biraz eskiydi ama hızlıydı. Tam hastanenin oradaki ana caddeye çıkmıştık ki fren patladı. Araba eski olduğu için durmadan hızlandı. O sırada önümüze bir köpek çıktı. Tunahan hakimiyetini kaybetti. Tam kaza yapıyorduk ki birden uyandım.

Aslında her şey rüyaymış. Kalktım saate baktım saat 07.05 'ti. Tam kalkacağıma saatti. Sonra annem kalktı. Kahvaltımı hazırladı. Hazırlandım ve babamla okula gittik. Okula geldiğimde herkes vardı. Sonra bir daha böyle bir rüya görmeyim diye dua ettim.

İrem HASTARLA SONBAHAR

Sonbahar değil midir,
İnsanı hüzne boğan?
Yeşilleri kaybedip
Sarıları doğuran.

Değişir bütün düzen,
Doğa ve evren
Aslında bir masumiyettir
İnsanın içinden dökülen.

Bazen ıslak bir göz,
Bazen kuru bir dal
Yapraklar misali
Dökülen duygular.

Gecesi ayrıdır, gündüzü ayrı
Sessizlik kaplar bütün dünyayı
Kuşlar da terk etmişse diyarı
Sonbahardır bunun adı.

Firdevs Berfu BAKIR DERİNLİKTEKİ İHTİŞAM

Denizler, okyanusların kıtalardaki kollarıdır. Denizler derinlikleri ve büyüklükleri bakımından oldukça gizemlidir. Denizler altındaki yaşamın bir kısmını belgeseller sayesinde öğrenebiliyoruz. Fakat bildiklerimiz bilmediklerimiz yanında nerdeyse bir kum tanesi gibi. Denizlerin derinliklerinde çok farklı canlılar var. Bu canlılardan bazılarını örnek verecek olursak "fanfin deniz şeytani"ni verebiliriz. Bu canlının erkeği, yaşamını dişinin vücudunda bir parazit olarak sürdürüyor. Garip ağzı, iğne gibi sivri dişleri ve ürkütücü görüntüsüyle dikkat çekiyor. Esrarengiz deniz derinliği bu balıkla sınırlı değil. Bir diğeri "teleskop ahtapot" isimli hayvandır. Bu ahtapot cinsinin gözleri dönebiliyor. Uzayı gözlemlediğimiz teleskoba benzediği için bu adı almış. Garip canlılardan bir diğeri ise "vampir kalamar"dır. Bu kalamar türü cehennemden gelen kalamar olarak efsanelere konu olmuş. Anatomik olarak diğer kalamarlardan farklıdır. Kırmızı gözlerinden dolayı vampir adını almıştır. Bence en ilgi çeken teleskop ahtapot. Teleskobu andıran gözleri ve gözlerinin dönebilmesiyle ilgimi çekti. Deniz canlılarından sonra derinlikteki ihtişama uzanıyoruz. Atlantis kadar büyüleyici hayalet sualtı şehirleri. Bir zamanlar insanların yaşadığı şimdilerde ise sualtı canlılarına ev sahipliği yapan büyüleyici sualtı şehirleridir. Örnek verirsek eğer Port Royal, Jamaika. 1692'ye kadar varlığını sürdürdüğü tahmin edilen şehir özellikle korsanların uğrak mekanı olması ve tam bir günah şehri olmasıyla dikkat çekiyordu. Peki nasıl sualtı şehri oldu? 1692 yılında 7.5 büyüklüğündeki depremin ardından ünlü şehir sular altına gömülmüş ve hayalet şehir olarak kalmıştır.

Nazlı BAKIRHAN DOST

Dost dediğin kötü günde yanında olandır. Öyle her önüne gelene dost dersen sen arkana döndüğünde seni sırtından vuran çok olur. Çünkü bazı insanlar gerçekten dost değildir. Dost gibi görünür ama düşmandır. Bu nedenle herkese güvenmemeliyiz. Fakat herkese de düşman diyemeyiz. Çünkü bazı insanlar gerçek dosttur bazıları ise düşman. İnsanların dostluklarını kazanmak zaman alır. Ancak dostluğu kaybetmek bir anınızı alabilir. Dost ile düşman yüzümüze gülüp arkamızdan iş çeviriyorsa böyle biri kesinlikle dost değildir. Ama gerçek dost ise aran bozuk olduğunda bile seni kollayan senin yanında olandır. Hayat kısa dost ise gerçekten az, dostlarınızın kıymetini bilin.

Enes Bera KÖK EFE'NİN SİHİRLİ GÖZLÜĞÜ

Efe, ailesiyle Ankara'nın Çubuk ilçesinde yaşayan, 6. sınıfta öğrenim gören çalışkan bir öğrenciydi. Efe her gün okul çıkışında babasının dükkanına bisikletle gitmeyi çok sevdi. Babası Çubuk'un en meşhur turşu dükkanına sahipti. Turşuları herkes tarafından beğenilir ve tercih edilirdi. Efe dükkana gidince babası mutlaka bir bardak turşu suyu içirirdi. "Yavrum bu çok faydalı" demeyi de ihmal etmezdi.

Efe o gün de turşu suyunu içtikten sonra arka depodaki topunu almaya gitti. O sırada orada parlayan bir şey dikkatini çekti. Gidip baktığında desenli küçük bir anahtar gördü. Anahtarı alıp babasının yanına gitti. Babasına nerenin anahtarı olduğunu sordu. Öfkelenen babası Efe'den anahtarı aldığı yere bırakmasını istedi. Efe babasının sinirlenmesine anlam veremedi. Demek ki önemli bir yerin anahtarıydı. Anahtar çok küçüktü, öyle kapı anahtarı gibi değildi. Sanki günlük gibi bir defterin anahtarıydı. Yoksa babasının gizli bilgilerin yazılı olduğu bir defteri mi vardı? Efe iyiden iyiye meraklanmıştı. Yoksa çok özel turşu tarifinin yazılı olduğu bir defteri mi vardı? Mutlaka bu sorularının cevabını almalıydı Efe, yoksa meraktan çıldıracaktı. Anahtarı cebine attı ve bisikletine binerek eve doğru yola çıktı. Belki evde bu anahtar ile açabileceği bir defter bulabilirdi. Yolda anahtar zaman zaman yokluyor, bazen çıkarıp bakıyor ve tekrar cebine koyuyordu. Yine anahtarı eline almış bakıyordu ki o sırada dikkati dağıldı ve bisikletten düştü. Anahtar elinden fırladı gitti. Uzaklaşan anahtarın arkasından bakan Efe, bir köpeğin hızla koşarak anahtarı alıp kaçtığını gördü. Bu, komşunun yaramaz köpeği idi. Bu köpek bulduğu her nesneyi gömerdi. Allah bilir anahtarı nereye gömmüştü?

Efe kendini çok üzgün ve çaresiz hissetti. Anahtar acaba neredeydi? Eve gelip kendisini odasına kapattı. Babasına ne diyecekti? O sırada odada yeşil bir ışık belirdi. Gözleri kamaşan Efe, ışıktan sesler duymaya başladı. Ses şöyle diyordu:

"Anahtar turşunun gizemi
Gizem ağaçların dibi"

Işık ve ses kaybolurken yatağında çok özel bir gözlük gördü. Bu bilmece gibi sözlere bakılırsa anahtar tam da tahmin ettiği gibi turşuyla ilgiliydi. Yeri de ağaçlardan birinin altında olabilirdi. Ama hangisinin? Gözlüğü taktığında etrafındaki duvarların içinde ne varsa görebiliyordu. Anahtar bir ağacın dibindeyse bu gözlükle bakarak görebilirim, diye düşündü.

Hemen odadan çıktı. Bisikletine bindi. Gözlüğünü taktı ve sokaktaki tüm ağaçların dibine baktı. Solucanlar, böcekler, kökler görüyordu ama anahtar yoktu. Parktaki ağaçlara bakma sırası geldiğinde koca çınar ağacının dibinde anahtarı gördü. O sırada yeşil ışık tekrar yandı ve anahtar oradan eline doğru havalandı. Anahtar elindeydi. Gözlüğünü çıkardığında yeşil ışık da kaybolmuştu. Efe sevinçten ne yapacağını bilemedi. Tabii ki de anahtarı aldığı yere götürmek en doğru olanıydı. Ama bir kerecik o defterde ne yazdığını okusa ne olurdu? Eve gelip defteri aradı. Kitaplarda eski kitapların arasından biri dikkatini çekti

Çok özenli bir cildi vardı. Alıp baktığında ortasında kilit yerini gördü. Telaşla kilidi açtı. O da ne? Bütün sayfalar boştu. Bu işe anlam veremeyen Efe, görünmeyen şeyleri gösteren sihirli gözlüğü ile bakarsa görebileceğini düşündü. Gözlüğünü taktığında her sayfada farklı bir turşu tarifi yazılı olduğunu fark etti. Artık babasının sırrını biliyordu. Ama babası çok özel bir kalemle yazılı olduğu belli olan bu defterde yazılı olanları nasıl okuyordu? Yoksa onun da mı özel gözlüğü vardı? Ne kadar efsanevi bir ailem varmış da ben yeni fark ediyorum, diye düşündü.

Akşam yemekte yaşadıklarını anlatmak istedi, hatta babasına sihirli bir gözlüğü olup olmadığını sormak istedi. Ama ya yine babası kızıp sorularını cevapsız bırakırsa... Babasını konuşturmanın başka bir yolunu bulmalıydı. Aklına bir fikir geldi ve annesine dönerek:

-Anne, sen de babam gibi turşu yapabiliyor musun?
-Bilmem, hiç deneme ihtiyacı duymadım. Nasıl olsa baban yapıyor.
-Ben sana müthiş bir turşu tarifi vereyim de dene.

Efe, başladı babasının defterinde okuduğu tariftan aklında kalanları annesine anlatmaya. "Suyu bu kadar, tuzu şu kadar, sirkesine dikkat" derken babası sözünü kesti:

İsa DEMİRCİ

-Efe, sen bu tarifi nereden biliyorsun?

-Şey, baba...

Efe artık her şeyi anlatmaya karar verdi. Ailesinden bir şey gizleyemezdi. Babası duyduklarına inanmadı. Şöyle dedi:

-Efe, sen artık bizim aile geleneğimizi devam ettirecek olan kişisin. Kardeşlerin ve kuzenlerin arasından sen seçilmişsin. Ben de senin yaşlarında bir çocukken benzer şeyler yaşadım. Artık anahtarı teslim edeceğim kişi belli oldu.

Efe, gurur mu duysa üzülse mi bilemedi. Ben bilgisayar mühendisi olmayı isterdim. Turşucu mu olacağım, diye söylendi. Babası:

-İkisini de yapabilirsin, dedi.

Efe, büyüdüğünde bilgisayar mühendisliği okudu. Online bir alışveriş sitesi kurdu. Gizli formüllerle yaptığı turşularını dünyaya pazarladı. Çin'de bile insanlar Çubuk turşusu yiyordu. Efe ise aile geleneğini yaşattığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Nuray YILDIRIM EN DEĞERLİ HAZİNE

Güvenilir olmalı hayatın her yerinde,
Önemser insanlar bunu genelde,
Huzur verir aslında güven içten içe,
Güven en değerli hazine.

Peygamberlerim bu konudaki şanı,
Sıdk en belirgin yanı,
Ebu Süfyan'ın bile yalanlayamadığı,
El-Emin'di lakabı.

Ebu Cehil'in gizli gizli ona güvenmesi,
Sadece kabullenememesi, İslam'ın ilkelerini,
Hicret ederken dahi Mekkelilerin emanetlerini,
Korudu, ihanet etmedi, daima örnekti.

Hakem olayı zamanında,
Kapıdan girince Hz Muhammed o anda,
Memnun oldu herkes adil kararıyla,
Güvenler arttı, sulh sağlanınca.

Eğer ben de yalan söylemezsem,
Emaneti koruyup, hıyanet etmezsem,
Verdiğim sözden dönmezsem,
Elimden dilimden emindir alem.

Unutmayalım peygamberimizin öğüdünü,
Bırakalım yalanın her türünü,
Tutalım verdiğimiz sözü,
Bilelim bize emanet edilenlerin tümünü.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet Ali ATLI

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hürriyet BULUT

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Samet ERYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

İlknur KARADURMUŞ

YAYIN KURULU

Zübeyir ŞAHİN

Nil URANS

Münever TUNCER

Uğur BIÇER

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Stad Caddesi No:45 Çubuk/ANKARA

0312 838 52 24